

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. K. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 5. 2012, č.j. MPSV-UM/3490/12/9S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 14. 5. 2012, č.j. MPSV-UM/3490/12/9S-JMK **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2012, č.j. MPSV-UM/3490/12/9S-JMK bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru sociální péče (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 8. 2011, č.j. 186170/2011/BBA tak, že byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaného dne 15. 11. 2010 pod č.j. 209706/2010/BBA. Dále bylo rozhodnuto, že do 31. 12. 2010 bude žalobci vyplácen příspěvek na péči v původní výši 2.000,- Kč měsíčně a s účinností zákona č.

347/2010 Sb., je od 1. 1. 2011 snížena výše příspěvku na péči ve stupni I – lehká závislost pro osoby starší 18 let z 2.000,- Kč na 800,- Kč měsíčně s odůvodněním, že posouzením nároku na příspěvek bylo zjištěno, že jde podle ust. § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 19. 6. 2012 uvádí, že rozhodnutí žalovaného považuje za nesprávné a v rozporu se zákonem. Namítá, že rozhodnutí žalovaného, který své rozhodnutí odůvodňuje tím, že podle posudku Posudkové komise žalobce nezvládá 3 úkony péče o svou osobu, bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by bylo provedeno místní šetření, funkční vyšetření, a aniž by bylo přihlédnuto k posuzování zdravotního stavu v souladu s ust. § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění účinném ke dni jednání posudkové komise (ke dni 16. 11. 2011 a ke dni 29. 2. 2012). Žalobce tvrdí, že ve skutečnosti nezvládá 7 úkonů. Namítá, že z důvodu, že nebyl přizván na jednání posudkové komise dne 29. 2. 2012, nemohli si posudkoví lékaři učinit odpovídající představu o zdravotním postižení žalobce a schopnosti zvládat jednotlivé úkony. Posudková komise ze dne 29. 2. 2012 se podle žalobce již nezabývala posudkem Posudkové komise ze dne 16. 11. 2011, jeho vyjádřením k posudku ze dne 29. 2. 2012 se již nezabýval nikdo. V dalších částech žaloby žalobce relativně obsáhle zpochybňuje závěry hodnocení jednotlivých základních životních potřeb posudkovou komisí. Žalobce namítá, že závěry komise jsou v rozporu s lékařskou praxí (schopnost stání), v rozporu s objektivním zjištěním komise (výkon fyziologické potřeby), na některé úkony nebyl žalobce testován (chůze po nerovném povrchu). V době mezi 16. 11. 2011 a 29. 2. 2012 nebyl žalobce vyšetřen žádným lékařem a nemohly tak nastat změny.

Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhuje vydání rozsudku, kterým se napadené rozhodnutí žalovaného ruší.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 8. 2012 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když zcela setrval na svém právním stanovisku zde uvedeném. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem, a že odvolací řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutné rozhodnutí rušit. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje žalobu v plném rozsahu zamítnout.

V reakci na vyjádření žalovaného byla dne 17. 9. 2012 doručena soudu replika, v níž žalobce setrvává na postojích uvedených v žalobě. Žalobce tvrdí, že posudková komise rozhodla v rozporu s názorem ošetřujících lékařů a nevzala v úvahu místní šetření sociální pracovnice a pobyt žalobce na spinální jednotce. Komise podle žalobce nevzala v úvahu, že se jedná o kombinovanou vadu mnoha postižení.

IV.**Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:**

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 15. 11. 2010 podal žalobce návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Dne 4. 5. 2011 bylo provedeno sociální šetření pracovníci Magistrátu města Brna, při kterém byla zjišťována schopnost samostatného života žalobce z hlediska péče o vlastní osobu a soběstačnost. Následně na základě žádosti Odboru sociální péče Magistrátu města Brna bylo provedeno posouzení stupně závislosti Městskou správou sociálního zabezpečení Brno-město s výsledkem, že u žadatele jde o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost (koupání nebo sprchování, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, stání, schopnost vydržet stát, chůze po rovině, chůze po schodech nahoru a dolů, oblékání, svlékání, obouvání a zouvání, obstarávání osobních záležitostí, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), vaření, ohřívání jednoduchého jídla, mytí nádobí, běžný úklid v domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti). V posudkovém závěru posudkového lékaře bylo konstatováno, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr. Z posudkově medicínského hlediska není při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit další úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti jako nezvládané. Správní orgán prvního stupně vydal dne 23. 8. 2011 v návaznosti na výsledek posouzení stupně závislosti rozhodnutí č.j. 186170/2011/BBA, kterým rozhodl tak, že byl žalobci zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a příspěvek byl dále poskytnut v původní výši 800,- Kč měsíčně neboť žalobce potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení byl na žádost žalovaného na základě projednání, jež se konalo za přítomnosti žalobce, dne 16. 11. 2011 vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, detašované pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“), dle něhož žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. K posudku byl připojen seznam hodnocení závislosti podle zákona o sociálních službách, podle kterého žalobce potřeboval pomoc nebo dohled jiné osoby při péči o vlastní osobu v následujících úkonech: podávání a porcování stravy, koupání nebo sprchování, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, přemísťování předmětů denní potřeby, chůze po schodech nahoru a dolů, oblékání, svlékání, obouvání a zouvání, zapojení do sociálních aktivit odpovídajících věku, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), vaření, ohřívání jednoduchého jídla, běžný úklid v domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, péče o lůžko, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Na rozdíl od posudkového lékaře MSSZ, PK MPSV neuznala potřebu pomoci jiné osoby při stání, schopnosti vydržet stát a chůzi po rovině, obstarávání osobních záležitostí a mytí nádobí. PK MPSV naopak navíc uznala potřebu pomoci při podávání a porcování stravy, přemísťování předmětů denní potřeby, zapojení se do sociálních aktivit a péči o lůžko. Žalobce byl vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, které využil a dne 6. 12. 2011 zaslal žalovanému nesouhlasné vyjádření s posudkem ze dne 16. 11. 2011. Na základě námitek žalobce si žalovaný vyžádal u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu, která na základě vyhodnocení skutečností neshledala důvody pro změnu již přijatého

posudkového závěru. Z důvodu, že odvolací řízení nebylo do 31. 12. 2011 dokončeno, žalovaný si v souladu se zákonem č. 366/2011 Sb. vyžádal u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu. V posudkovém zhodnocení a závěru PK MPSV uvedla, že v době do 31. 12. 2011 zůstává v platnosti posudek vypracovaný posudkovou komisí dne 14. 12. 2011, od 1. 1. 2012 žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládne nebo zvládne s pomocí či dohledem 3 základní životní potřeby (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost). Dne 15. 3. 2012 žalobce zaslal vyjádření k podkladům rozhodnutí, na základě něhož byl dne 4. 4. 2012 na žádost žalovaného vypracován doplňující posudek PK MPSV. Z posudkového závěru vyplynulo, že PK MPSV vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2012, č.j. MPSV-UM/3392/12/9S-JMK bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, jak je uvedeno výše.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, hlava I. ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2011 se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Podle ust. § 7 odst. 2 téhož zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném od 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.

Podle ust. § 7 odst. 2 zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.

Úvodem soud konstatuje, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku z důvodu, že odvolací řízení nebylo do 31. 12. 2011 dokončeno, podle ust. § 28 odst. 1 zákona o sociálních službách, ve znění zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon o sociálních službách, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších

předpisů, a další související zákony, je od 1. 1. 2012 příslušné k rozhodnutí Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Stupeň závislosti pro účely příspěvku na péči v řízení před správním orgánem prvního stupně posuzoval v souladu s ust. § 25 zákona o sociálních službách ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně na základě žádosti správního orgánu příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení (Městská správa sociálního zabezpečení Brno – město). Stupeň závislosti osoby pro účely odvolacího řízení potom podle ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách ve spojení s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů posuzovala PK MPSV. Pokud jde o náležitosti posudku, tyto vyplývají zejména ze základních zásad správního řízení. Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími zásadami správního řízení. Správní orgán musí mj. dbát o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Posudkový závěr musí proto vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a musí být přesvědčivým způsobem odůvodněn.

Ve smyslu ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je PK MPSV při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů jsou natolik nedostatečně odůvodněné, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku vycházela ze spisu odvolacího orgánu včetně příloh, spisového materiálu Městské správy sociálního zabezpečení včetně lékařských nálezů a protokolů o jednání a z výsledků sociálního šetření. PK MPSV dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař správního orgánu prvního stupně, pokud se týká počtu úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, oba posudkové orgány dospěly k závěru, že žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti a z toho důvodu se považuje za osobu závislou na pomoci jiné osoby v I. stupni závislosti, tj. lehká závislost. Ačkoliv se objevily poměrně značné rozdíly ve vymezení úkonů, které žalobce nezvládá (PK MPSV na rozdíl od lékaře LPS MSSZ neuznala potřebu pomoci při stání a schopnosti vydržet stát, chůzi po rovině, obstarávání osobních záležitostí a při mytí nádobí), v posudku ze dne 16. 11. 2011 a v doplňujícím posudku ze dne 14. 12. 2012 PK MPSV srozumitelným způsobem tyto rozdíly objasnila. Oproti posudkové komisi prvostupňového orgánu PK MPSV naopak žalobci uznala navíc potřebu pomoci při podávání a porcování stravy, přemísťování předmětů denní potřeby, zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku a péči o lůžko.)

Jelikož v průběhu odvolacího řízení došlo, jak bylo uvedeno výše, ke změně právní úpravy, podle čl. IV odst. 1 zákona č. 366/2011 Sb. vznikla žalovanému v řízení o příspěvku na péči zahájeném a pravomocně neskončeném přede dnem účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 1. 2012) povinnost provést posouzení stupně závislosti nejen za období do 31. 12. 2011 podle zákona o sociálních službách ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ale i za období od 1. 1. 2012 podle zákona o sociálních službách, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zatímco podle zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2011 bylo pro účely nároku na příspěvek na péči posuzováno, zda osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti, podle zákona účinného ode dne 1. 1. 2012 se posuzuje, zda osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb. Posudkoví lékaři již nově popisují jen 10 ucelených a věcně souvisejících oblastí každodenního života namísto předchozích 36 úkonů ve 129 činnostech, došlo tedy k výraznému zjednodušení při stanovení stupně závislosti pro účely přiznání příspěvku na péči.

Na základě této změny právní úpravy si žalovaný dne 9. 2. 2012 vyžádal u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce, přičemž ta v posudkovém závěru uvedla, že v době do 31. 12. 2011 zůstává v platnosti posudek vypracovaný posudkovou komisí dne 14. 12. 2011. Pokud se týká posudkového zhodnocení a závěru za období od 1. 1. 2012, PK MPSV uvedla, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem 3 základní životní potřeby (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost). Z důvodu, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí vyslovil nesouhlas s posouzením zdravotního stavu a zvládání některých životních potřeb, a požádal o doplňující posouzení v jeho přítomnosti, žalovaný dne 20. 3. 2012 požádal PK MPSV o vyhotovení doplňujícího posudku. PK MPSV se dne 4. 4. 2012 vyjádřila k doloženým nálezům a vyjádření praktického lékaře v tom smyslu, že neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

Z průběhu správního řízení vyplývá, že poté, co došlo ke změně kritérií pro zařazení osoby s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem do jednotlivých stupňů závislosti, na základě čehož vznikla PK MPSV povinnost posoudit stupeň závislosti i na základě takto nově stanovených pravidel posuzování, PK MPSV dne 29. 2. 2012 posuzovala znovu stupeň závislosti žalobce, přičemž ačkoli dospěla ke stejnému závěru jako dne 16. 11. 2011, resp. 14. 12. 2011, pokud se týká stupně závislosti žalobce (I. stupeň – lehká závislost), z posudku není zřejmé, jakým způsobem bylo zvládání základních životních potřeb posuzováno a na základě čeho k uvedenému závěru dospěla. PK MPSV v posudku pouze obecně tvrdí, že „posuzovaný z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem tyto základní životní potřeby: tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost“, posudek však neobsahuje žádné odůvodnění vztahující se k jednotlivým základním životním potřebám. Ačkoli PK MPSV při jednání dne 29. 2. 2012 pravděpodobně vycházela ze stejných podkladů jako při jednání ze dne 16. 11. 2011 (v posudku hovoří pouze obecně o podkladové dokumentaci, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by v průběhu těchto dvou jednání byly doloženy nějaké další lékařské zprávy nebo že by byla provedena další vyšetření žalobce), v těchto dvou posudcích se objevily neodůvodněné rozpory. Zatímco některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti byly posudkovou komisí dne 16. 11. 2011 (resp. ze dne 14. 12. 2011) posouzeny jako nezvládnuté (chůze po schodech nahoru a dolů, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby), základní životní potřeby, jež jsou přílohou č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. vymezeny zvládáním mimo jiné i těchto aktivit (mobilita – chůze po schodech, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby) byly

následně posudkem ze dne 29. 2. 2012 posouzeny jako základní životní potřeby, které žalobce zvládá bez nutnosti každodenní pomoci, dohledu nebo péče jiné fyzické osoby. Podle ust. § 2a prováděcí vyhlášky k zákonu o sociálních službách č. 505/2006 Sb. přitom platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Uvedené rozpory nebyly uspokojivě odstraněny ani v posudku vyhotoveném PK MPSV dne 4. 4. 2012, byť se při tomto jednání posudková komise ke zvládání životních potřeb alespoň částečně vyjádřila. Pokud posudková komise zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby odůvodňuje na základě sociálního šetření z května 2011 a lékařských zpráv z počátku roku 2011, soudu není známo, proč tyto závěry nebyly zohledněny již v posudkovém závěru ze dne 16. 11. 2011, když tento úkon byl v té době na základě stejných podkladů uznán jako nezvládnutý. Totéž platí pro základní životní potřebu mobilita, u níž posudková komise v posudku ze dne 4. 4. 2012 uvádí, že žalobce je schopen tuto základní životní potřebu zvládat s kompenzačními pomůckami, přičemž odkazuje na závěry rehabilitačního a ortopedického vyšetření. Soud připouští, že od 1. 1. 2012 platí, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy ji nelze zvládnout ani s využitím dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku, zatímco podle dřívější právní úpravy se při hodnocení schopnosti osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti přihlíželo k provedení úkonu s použitím kompenzační pomůcky jen v případech stanovených v příloze č. 1 k této vyhlášce, v případě úkonu chůze po schodech nahoru a dolů se však k použití kompenzačních pomůcek přihlíželo již podle předchozí právní úpravy, kdy byl úkon posudkovou komisí uznán jako nezvládnutý. Přesvědčivě zdůvodněno nebylo ani zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání. Posudková komise uvádí, že tento úkon je hodnocen s užitím facilitačních a pomocných prostředků, nikterak však neodůvodňuje, z jakých podkladů vyplývá, že žalobce je pomocí facilitačních a pomocných prostředků schopen tuto základní životní potřebu zvládat. Pokud se jedná o základní životní potřebu stravování, jehož aktivita porcování a servírování stravy (resp. podle předchozí terminologie podávání a porcování stravy) byla rovněž 16. 11. 2011 uznána jako nezvládnutá a 29. 2. 2012 jako zvládnutá, soud konstatuje, že žalobce ani ve vyjádření ze dne 15. 3. 2012 ani v žalobě hodnocení této základní životní potřeby jako zvládnuté nezpochybnil, a z tohoto důvodu se hodnocením této aktivity soud nezabýval.

Učiněný závěr PK MPSV ze dne 29. 2. 2012 (odůvodněn 4. 4. 2012) podložen toliko podkladovou dokumentací, aniž by byl žalobce přizván na jednání posudkové komise za účelem osobního vyšetření, přestože bylo zjištěno rozdílné posouzení zvládání úkonů péče o vlastní osobu a úkonů soběstačnosti, respektive schopností zvládat základní životní potřeby oproti posudku ze dne 16. 11. 2011. Soud v této souvislosti poukazuje rovněž na ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., podle něhož schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by v souvislosti se změnou právní úpravy ode dne 1. 1. 2012 bylo jakékoli šetření v místě bydliště žalobce provedeno. Některé aktivity, jejichž zvládání je podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 nově nutné pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby, přitom nebyly v předchozím řízení vůbec hodnoceny (např. chůze po nerovném povrchu, používání dopravních prostředků včetně bariérových apod.).

Soud má za to, že jednak vzhledem k vnitřním rozporům posudků PK MPSV ze dne 29. 2. 2012 (resp. 4. 4. 2012) s posudkem stejného orgánu ze dne 16. 11. 2011 (resp.

14. 12. 2011) bez přesvědčivého zdůvodnění, a jednak vzhledem k tomu, že v průběhu řízení došlo ke změně právní úpravy ohledně pravidel posuzování stupně závislosti žalobce, nebyly v daném případě podmínky pro učinění posudkového závěru pouze na základě stávající zdravotní dokumentace. V daném případě bylo naopak k tomu, aby byly odstraněny a najisto postaveny i přesvědčivě zdůvodněny odlišnosti posouzení jednotlivých aktivit, jakož i k tomu, aby mohl být hodnoceny aktivity, které podle dřívější právní úpravy hodnoceny nebyly, žádoucí a nezbytné nové vyšetření žalobce, popř. nové sociální šetření či návštěva členů posudkové komise v místě bydliště žalobce.

Rozdílné posouzení některých úkonů, resp. aktivit nutných pro stanovení stupně závislosti žalobce bez přesvědčivého zdůvodnění, nepřihlédnutí ke změně právní úpravy, a absenci přítomnosti posuzované osoby, pokládá soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Soud proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou chybného posouzení právní otázky, neboť zjištění zdravotního stavu a jeho funkční důsledky i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro učinění právní závěr.

Napadené rozhodnutí tak bylo zrušeno pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tzn. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti bude zhodnocena v přirozeném sociálním prostředí žalobce, a posléze zjištěný skutkový stav přesvědčivým způsobem zdůvodní (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, nicméně ze spisu není patrné, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová